

и дълбоко въ хълбока, та не можело нищо да се направи.

Времето вървеше, а Галию сè лежеше неподвижно на лъвата си страна. Не оздравяше. И спрѣха да го лѣкуватъ. Галию ядѣше, но не мърдаше.

Това бѣше мъжа и за него и за тѣзи, които го нагледваха.

* * *

Една сутринь дойде единъ турчинъ да прегледа и той Галя. Знаелъ да цѣри коне.

Той дълго го гледа, опитва отвсѣкжде крака му и най-последно скръбно изцеди презъ зъби:

— Не ще го бжде. Нищо (не помага. По-добре е за него да . . . — и пришепна нѣщо на бащата, който го бѣше довелъ.

Следъ единъ часъ дойдоха и други двама мъже и започнаха да мушкатъ Галя да стане. Отначало не мърдаше. Но ританията се усилиха и той се опита да се привдигне, отпразилъ умолително очи къмъ непознатитѣ хора.

Най-последно той се изправи. Поведоха го навънъ. Пристѣпваше твърде бавно. Задниятъ му кракъ се влачеше като мъртавъ. Всички се събраха въ двора да го видятъ.

Непознатитѣ хора го поведоха къмъ улицата. Галию вече на нищо не се противѣше — следваше ги покорно. Всички разбраха, че той вече нѣма да се върне. Разбра и Галию и съ очи потърси милитѣ си другарчета и тѣхната майка. Ваню, Ради и Колю приближиха и го замилваха по главата и врата.

— Сбогомъ, Галчо! . . Прости ни, Галчо! — разхълцани шепнѣха децата.

А той ги гледаше тъй жаловито, че, ако би ималъ